

## Arrest

nr. 127 319 van 23 juli 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn zus U.B. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.*

*Inzake zijn zus werd als volgt beschikt:*

*“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is, en er in verzoeksters provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).*

*De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het uitgebreid herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze ontkennen en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.*

*Waar verzoekster thans in haar verzoekschrift oppert dat zij naast haar vader “de familie van haar vader en de vrienden van haar vader” vreest, in een vergeefse a posteriori-poging de tegenstrijdige verklaringen die zij en haar broer A.R. aflegden omtrent wie zij juist vrezen alsnog te laten overeenstemmen, stelt de Raad vast dat zij voorheen tijdens haar gehoren louter aangaf haar vader en diens familie te vrezen, daar waar voornoemde broer telkenmale stelde de vrienden van hun vader te vrezen die hen zouden vermoorden. Van het feit dat zij niet enkel de familie van haar vader, maar ook diens vrienden zou vrezen, maakte verzoekster voorheen echter nooit gewag, waardoor haar huidig betoog dienaangaande dan ook elke ernst ontbeert.*

*Verzoeksters verklaringen vertonen ook met betrekking tot een ander essentieel element in haar relaas een ernstige tegenstrijdigheid met/ten aanzien van die afgelegd door haar broer A.R. en zus R.B. Immers, waar laatstgenoemden aan de commissaris-generaal verklaarden dat zij één keer (samen) de familie van hun vader opzochten, maar er niet welkom waren, gaf verzoekster geheel in strijd hiermee tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat zij, haar broer en haar zus geen enkele poging ondernamen om hun vaders familie op te zoeken.*

*Verzoekster ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en zij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Ze beperkt zich immers louter tot de algemene opmerking dat “het feit dat de vrees van verzoekster niet op exact dezelfde manier verwoord wordt als die van haar zus en broer (...) niet relevant” is, een allerm minst ernstige stelling waarmee zij de in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden, welke hun grondslag vinden in het administratief dossier en die geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst, geenszins opheft.*

*Waar verzoekster thans, verwijzende naar algemene informatie omtrent corruptie binnen de politie, op algemene wijze oppert dat ze geen bescherming kan krijgen van de Pakistaanse overheid, berust haar betoog niet op enige eigen persoonlijke ervaring. Uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt immers dat zij voor haar problemen nooit hulp of bescherming heeft gezocht bij de Pakistaanse autoriteiten, zodat haar algemene bewering als zouden deze haar niet kunnen of willen helpen alle ernst en elke grondslag mist.*

*Verzoeksters huidig betoog dat zij “bij haar vlucht uit Pakistan (...) geen enkele kennis van het concept vluchteling noch van het bestaan van de Conventie van Geneve” had, dat zij “naar België” kwam “zonder te weten dat er een bijzonder internationaal beschermingssysteem bestond” en dat “het duurde lang vooraleer iemand aan” haar “de mogelijkheid tot het vragen van asiel uitlegde”, biedt net als haar argument dat “zij (...) ongeschoold” is en “niet zelf” kon “uitmaken dat zij een asielaanvraag zou kunnen doen om internationale bescherming te bekomen”, geen verklaring of rechtvaardiging voor het (door haar) dermate laat(tijdig) indienen van haar asielaanvraag. Immers, mag van een persoon die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich zo snel mogelijk te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en met bekwame spoed een asielaanvraag indient. De vaststelling dat verzoekster na haar aankomst in België op 27 december 2012 nog tot 23 augustus 2013, oftewel meer dan een half jaar, wachtte om hier asiel aan te vragen, klemt des te meer nu zij, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier, haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten, reeds sinds de dag van haar aankomst in België op 27 december 2012 contacten heeft met de Belgische autoriteiten en een advocaat, bij wie dienaangaande dan ook informatie kon ingewonnen worden. Het gegeven dat verzoekster zo lang wachtte alvorens asiel aan te vragen ondermijnt de ernst alsook de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging. Overigens druist haar huidige bewering ongeschoold te zijn in tegen haar eerdere verklaring aan de commissaris-generaal in Pakistan tot de vijfde klas naar school te zijn gegaan.*

*Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat “zolang verzoekster met een verblijfsstatuut in België verblijft, is zij veilig. Indien er iets gebeurt, kan zij immers naar de politie gaan”, een opmerkelijke*

stelling, gelet op haar eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal in België, tijdens haar eerder verblijf hier in de periode van 30 december 2011 tot 21 november 2012, reeds herhaaldelijk en meermaals door haar vader, die hier al jarenlang woont en die ze tot op heden vreest en welke bovendien op de hoogte is van haar terugkeer en die van haar broer en zus, (met de dood) te zijn bedreigd en fysiek te zijn mishandeld. Verzoekster ontkracht, noch weerlegt hoe dan ook geenszins de pertinente overweging in de bestreden beslissing waarin dienaangaande het volgende wordt (vast)gesteld: "Bovendien, als u meent in België slachtoffer te zijn van bedreigingen van uw vader zoals u in uw verklaring stelde, voorziet de Belgische wet diverse mogelijkheden om bescherming in te roepen en dient u derhalve de daartoe voorziene geijkte procedures in het Belgische strafrecht te volgen. U dient zich voor dergelijke bedreigingen te wenden tot de politie en/of justitie. Echter, nergens in uw asielaanvraag blijkt u ernstige pogingen daartoe te hebben genomen. U stelde wel bij terugkeer naar België op de luchthaven de politie ingelicht te hebben over uw problemen met uw vader en uw gebrek aan onderdak gezien uw vader jullie niet langer wilde opvangen in België (CGVS, p. 15, 16). U stelde bij de politie te zijn geweest waar u tevens klacht indiende tegen uw vader. U legde echter geen enkel bewijs voor dat u ook effectief klacht indiende bij de politie tegen uw vader die jullie bedreigd en slecht behandeld zou hebben. U zou nooit documenten hebben gekregen van de politie (CGVS, p. 6). Waarom de politie geen klacht tegen uw vader zou hebben opgesteld is uit uw verklaringen niet duidelijk. U zegt ook wel dat de politie met jullie naar uw vaders winkel is geweest, maar uw vader was blijkbaar niet thuis (CGVS p. 11). U weet ook niet wat uw vader vervolgens tegen de politie zou gezegd hebben. In dit verband moet nog worden opgemerkt dat uw vader op de hoogte is van jullie terugkeer naar België en dat hij sindsdien geen enkele poging heeft ondernomen om contact met jullie op te nemen of om jullie te vermoorden. U wist niet of hij jullie nog steeds zoekt in België. Volgens u heeft uw vader jullie zelfs uit zijn hoofd gezet (CGVS, p. 12). Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door uw vader."

Waar verzoekster thans poneert dat haar vader gemakkelijk naar Pakistan kan reizen om wraak te nemen op zijn kinderen, wijst de Raad er met klem op dat zij eerder aan de commissaris-generaal verklaarde dat ze niet weet of hun vader hen nog steeds zoekt en dat hij hen zelfs uit zijn hoofd heeft gezet. Hoe dan ook blijkt uit niets en verzoekster toont niet aan, noch maakt ze enigszins aannemelijk dat hun vader hen heden nog zou zoeken of vervolgen. Er is geen enkele indicatie in die zin.

Verzoeksters betoogt dat "het feit dat haar vader een verblijfskaart in België heeft, (...) België niet" ontslaat "van de plicht om de vrees in Pakistan te onderzoeken", mist elke grondslag en alle ernst nu in casu de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet wel degelijk werd onderzocht en getoetst ten aanzien van haar land van nationaliteit, Pakistan. Op grond van de verschillende concrete vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing, welke door verzoekster -die hiertoe geen ernstige poging onderneemt- niet worden ontkracht of weerlegd, wordt echter geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging niet aannemelijk of geloofwaardig is.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Dergelijk algemeen en weinig ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontcrachten. Verzoeksters relaas is niet aannemelijk, noch geloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoekster in haar verzoekschrift naar informatie omtrent o.a. gedwongen huwelijken en eremoorden in Pakistan, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

1.2.1. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied,

*louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.*

*De Raad wijst er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid in het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).*

*Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoekster, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Verzoekster verwijst op een selectieve manier naar voormelde informatie vervat in het administratief dossier en tracht alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Ze slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Ze brengt evenmin documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van het Commissariaat-generaal weerleggen.*

*Verzoekster toont aldus niet aan dat de actuele situatie in de provincie Punjab er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.*

*1.2.2. Verzoekster oppert dat zij een kwetsbaar profiel/statuut heeft en citeert dienaangaande zeer selectief enkele van haar verklaringen afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Ze ontkracht, noch weerlegt echter de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing waar in dit verband, en rekening houdende met al haar verklaringen (en niet enkel de thans door haar selectief geciteerde), het volgende wordt gesteld: "Daarbij merkt het CGVS nog op dat u in geval van terugkeer naar Pakistan niet als een alleenstaande vrouw dient te worden beschouwd. U bent hier samen met uw meerderjarige broer A.(...) R.(...) en meerderjarige zus R.(...). U gaf zelf aan dat uw moeder nog in Gujrat woont samen met haar vader, jongere broer en ongehuwde zussen. U hebt ook nog contact met uw moeder en haar jongere broer vanuit België (CGVS, p. 6). Uw moeders broer werkt en onderhoudt de familie (CGVS, p. 7, 8). U maakt in elk geval niet aannemelijk niet bij uw familie terecht te kunnen, zeker gezien uit bovenstaande conclusies blijkt dat uw problemen in Pakistan met de familie van uw vader (bij wie jullie overigens tot aan jullie vertrek uit Pakistan in 2011 steeds hebben verbleven) als ongeloofwaardig beschouwd dienen te worden. U beschikt aldus over een uitgebreid familiaal netwerk in Pakistan, waar u bij een terugkeer naar Pakistan terecht kan. Bovendien spreekt u naast Punjabi ook Urdu, de algemene landstaal van Pakistan (CGVS, p. 2)."*

*Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

*Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."*

*Bijgevolg lijkt verzoeker evenmin in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijk zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."*

*1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te*

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 mei 2014, voert verzoekende partij aan dat zij in het kader van gezinshereniging naar België kwam en dat zij het slachtoffer is van een verplicht huwelijk met een familielid. Verzoekende partij meldt dat zij een positieve beslissing heeft gekregen van de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor zij een verblijf heeft gekregen van 5 jaar. Verzoekende partij suggereert dat daaruit blijkt dat zij wel degelijk problemen kent met haar vader naar aanleiding van een gedwongen huwelijk.

1.4.2. De Raad wijst er op dat asiel en gezinshereniging twee verschillende procedures zijn. Het is niet omdat verzoekende partij een verblijfsvergunning heeft gekregen van vijf jaar - om welke reden dan ook aangezien daarover geen verdere informatie toegevoegd werd aan het administratief dossier - dat haar asielrelaas als zou zij problemen kennen met haar vader naar aanleiding van een gedwongen huwelijk, geloofwaardig is en zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In voormelde beschikking van 15 mei 2014 werd gesteld dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Hierbij werd verwezen naar de beschikking die in hoofde van haar zus U.B. werd genomen gezien verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag gebaseerd heeft op dezelfde motieven als degene die door haar zus U.B. worden aangevoerd. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet en gaat met haar verweer ter terechtzitting evenmin concreet in op de in voormelde beschikking aangevoerde grond. De Raad wijst er overigens op dat bij 's Raads arrest nr. 125 644 van 16 juni 2014 het beroep van haar zus U.B. werd verworpen vermits zij niet gevraagd heeft om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking en zij derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet wordt geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS